

ΣΤΗΛΙΤΗΣ ΚΑΙ ΛΑΣΠΟΒΙΟΣ
(*Karilavastu*, έτος έκατοστό, μετά τόν Βούδα)

Έξόριστη ψυχή ό ποιητής
έν μέσω επαναστάσεων τυφλότητας προόδων.

Λαφροστεφής, ό μέγας δικτάτωρ έργων ποιήσεως
στή φημισμένη πρωτεύουσα *Karilavastu*
έτος έκατοστό μετά τόν Βούδα:
άθλια, πανάθλια ή κατάσταση
των έθνικων θρησκειών του 'Ινδουισμού
περί αναλλοίωτης ψυχής και κάστας
ιερατείου πονηρού, όπως συνήθως.

Παρακμῶν παρακμές και οι πόλεμοι
θερμοπυρηνικοί, αίθερικοί, προϊστορίας και μετά
Βούδες ζανά και ζανά έχουν έρθει.
'Αλλ' ό μέγας δικτάτωρ έργων ποιήσεως
άπολογητής κλικῶν πιστός.

Πολυανθής μιά νέα ποίηση, νυκτανθής
πεζοδρομίων και σαλονιῶν τής *Karilavastu*
άσπόνδυλοι στίχοι μέ πλήθη εικόνων και λέξεων
(συνθήματα, χάπια, σχολές πολιτικής)
μεταρρύθμιση άντάζια του επικρατούντος χάους.

Τέτοια και παρόμοια διέτρεζαν τό νοῦ του ποιητή
έξόριστου σ' αυτή τή λάσπη
(δενδρίτης και στηλίτης πρό πολλοῦ)
τριγύρω του μυριάδες οι βάτραχοι ελπίδων πολλῶν
τής νέας Έλευσης του νέου Βούδα.

Μασώντας για τροφή, κάποιο βολβό
τή λάσπη ανασκαλεύοντας χαδιάρικα
μόνος του έρωτᾶ και μόνος του άπαντᾶ:
ας μήν άνησυχούν, κλίκες και κάστες διάφορες
κι οι άπολογητές τους
πάντοτε αυτοί 'Εδῶ θά εκμεταλλεύονται
λέξεις, αισθήματα, νοήματα, λαούς,
και ποιητές και Βούδες κι εργασίες.

Manussaka Dibba Kama, συλλογίζεται
για τίς έξη συνειδήσεις και τούς κόσμους έντός
πού προβάλλουν κόσμους στά έξω.

Κοσμούπολις και τώρα οικουμενούπολις ή *Karilavastu*
μέ τούς ύλοποιημένους εφιάλτες μας
σκέψεις-μορφές του ψυχολογικού μας χρόνου
και πράξεις διαλεκτικής των άφαιρέσεων
μέ στεγανῶν εϊρκτές
ίδεωδῶν εγγένειας και κολασμένοι βίοι.

Τί ξέρουν, τί μποροῦν, στελέχοι καί λαοί;
 ὅλα τὰ Κλειδιά κι ὅλα τὰ Κουμπιά σ' ἕναν τους Θάλαμο
 τοῦ κεντρικοῦ ἠλεκτρονικοῦ ἐγκέφαλου
 ἀστοί, ἐπαναστάτες καί λαοί, παγιδευμένοι.

Τώρα ὁ μέγας δικτάτωρ ἔργων ποιήσεως
 ὑπέδειξε στή μυστική ἀστυνομία
 νά ἐκτοπίσουν κι ἀπ' τή λάσπη αὐτή τόν ποιητή
 (χρειάζονται τό χῶρο γιά τό νέο μέγαρο
 τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας βασανισμῶν
 ἐπιστημονικότερης μεταμεθόδου.
 "Ἄλλωστε, ἡ πρωτεύουσα ἐπεκτείνεται μ' ἐπιτάχυνση).

Στή φημισμένη μας οἰκουμενούπολη *Kapilavastu*
 ἔτος ἑκατοστό μετά τό νέο Βούδα
 κατανοῶ παγιδευμένους καί αὐτοδέσμιους
 ἴσως τοὺς συμπαθῶ, καθώς σέ λίγο
 δίχως λάσπη κán γιά νά σταθῶ σ' αὐτή τή Γή:
 ἐξόριστη ψυχὴ ὁ ποιητής
 εὐτυχῆς στό Πουθενά τῆς Ἀπεραντοσύνης.

Ζήσης Οἰκονόμου

'Αριστοτέλης Νικολαΐδης

Πείνα

Στό Νεκροτομεῖο τῆς ὁδοῦ Μασσαλίας, τὰ πτώματα ἔφταναν μέ τίς σοδειές. Πάλι καλά πού κρατιόνταν καί μερικές διατυπώσεις, ἀλλά ἡ παθολογοανατομικὴ διάγνωση ἦταν ἀκαριαία καί διά γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Κοιλιές τυμπανιαίες, ψεῖρες πού ἐγκαταλείπουν τό κορμί... Ἐξ ἄλλου ὑπῆρχαν καί κρούσματα ἐξανθηματικοῦ τύπου: «Στὴν περίπτωση αὐτὴ οἱ ψεῖρες προσβάλλονται πρῶτα κοκκινίζουν καί ἂν προλάβουν νά τσιμπήσουν κανέναν προτοῦ ψοφήσουν τότε μεταβιβάζουν μέ τὴ σειρά τους τὴν ἐπικίνδυνη ἀσθένεια στοὺς ἀνθρώπους». Ὅχι, οἱ ψεῖρες τοῦτες δὲν ἦταν κόκκινες καί τὰ πτώματα ἐγιναν πτώματα ἀπὸ τὴν πιό ἀρχαία, τὴν πιό πρωτόγονη ἀρρώστια: Πείνα! Μᾶς θέριζε ὄλους λίγο πολύ· πότε ἔφθανε ἡ σειρά μας; Εἶχε ἀρχίσει σιγά - σιγά, ὑπουλα. Φτάναμε στὶς λαχανίδες, στὰ λούπινα, στὰ δηλητηριασμένα χόρτα, γιὰ τὰ ὄσπρια σκουλήκιασαν ἀπὸ καιρὸ καί ἀκόμα τοῦτα ἦταν γιά τοὺς τυχεροὺς, ἀπὸ λαδάκι οὔτε σταγόνα. «Ξέρω μερικοὺς πού τρῶνε ἀπ' ὅλα, πού ἔχουν τίς ἀποθήκες τους γεμάτες», ἔλεγε ὁ φίλος μου ὁ Ἀνδρέας καί συνέχισε: «Θέλουν κι αὐτοὶ καθάρισμα ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα». — «Τώρα» τοῦ ἀπαντοῦσα, «τώρα εἶναι ἡ ὥρα!». Καί ἀποροῦσα πόσο εὐγενικός, πόσο καλὸς εἶναι ὁ λαός. Ἐβλεπα στὴν Ὁμόνοια στίφη ἀπὸ σκελετωμένα παιδάκια πού πέφταν τό ἕνα μετά τό ἄλλο στοὺς δρόμους καί ἔλεγα πῶς θά 'παιρνα ξαφνικά μιά χατζάρα καί θ' ἄνοιγα ὄλες τίς ἐξογκωμένες κοιλιές πού θά συναντοῦσα γύρω μου, ὄλους τοὺς λαίμους μέ τὰ προγοῦλια. «Πολὺ αἰμοβόρος εἶσαι φίλε μου» μουρμούριζε ὁ Ἀνδρέας «καί δὲν πρόσεξες ὅτι πολλὲς κοιλιές φουσκώνουν ἀπ' τὴν πείνα. Μπορεῖ νά κάνεις λάθος στὰ φουσκώματα!»